

Ja sou de l'Associació Protectora de l'Ensenyança Catalana?

No els heu vistos brillar mai, aquests mots? Mai no han impressionat la vostra retina i han fet néixer en vosaltres el desig de poder-los contestar afirmativament? En sabeu tal vegada el nom, però no tota la seva història i tot el seu contingut. Veieu aquest infant que us els adreça amb un espurneig als ulls d'intel·ligència i d'alegria? Penseu-hi uns moments en el que vol dir protegir l'ensenyament català. De totes les facetes del patriotisme crec que és la que té una fulgència més viva, una fulgència més pura.

Si els nostres fills des de la seva infantesa ja veuen honorada com cal la seva parla, en el moment en què les impressions resten més fortament gravades. Si arreu veuen la nostra senyera espiritual gonflats els seus plecs de seda d'un rent de glòria, digueu-me si aquesta no és així ras i curt l'obra patriòtica? Diguen-me amb quina convicció no treballaran per Catalunya aquests infants en la seva joventut i en la seva maduresa.

Fixeu-vos en les conseqüències d'aquesta labor eminentment nacional. Entronitzant la llengua nostra a l'escola, retornant-li la senyoria que li pertoca, els infants es veuen alliberats d'un pesombre que com una llosa de plom impedia el desenvolupament normal de la seva intel·ligència. Desapareix aquell complex d'inferioritat que els creava o contribuïa a crear una timidesa que a regades ofegava intel·ligències ben dotades.

I no és solament la tasca editorial i la tasca escolar que preocupa a l'Associació Protectora de l'Ensenyança Catalana. Es també la salut dels nostres nois. Les colònies escolars que al temps d'estiu sosté, procuren l'enfortiment i el repòs d'un bon nombre d'infants que així acumulen energies pel curs vinent.

No acaba aquí, tampoc, la seva missió a més de mantenir les Escoles per ella creades i de subvencionar aquelles on la nostra llengua és honorada com cal, celebra anualment arreu de la nostra Pàtria una sèrie de concursos de lectura i escriptura i d'Història de Catalunya.

Dóna periòdicament cursets de català i molt més faria o bé molt més radi agafaria la seva acció, en amplitud i profunditat si l'esforç de tots es sumés a la seva obra.

Català, ciutadà conscient del que ets i del que val la teva terra. Ressonaran en el buit, no trobaran un ressò afirmatiu en el teu esperit aquelles paraules que amb un espurneig d'intel·ligència t'adreça aquell minyó eixerit: Ja sou de l'Associació Protectora de l'Ensenyança Catalana?

PERFILS

Entreviu d'actualitat

Que aquell jove tenia aficions literàries, ho presumíem ja de temps. Demostrava un cert talent i havia prestat sempre atenció a moltes coses espirituals i artístiques. Per això se l'havia admès a les tertúlies de la Redacció i era un de tants a emetre judicis que sovint no eren del tot desafortunats.

Però que tingués veleïtats periodístiques, o, millor dit, de repòrter, francament, no ho sospitàvem. Per això ens va sorprendre a tots, quan l'altre vespre se'ns presentà amb unes quarelles amb el desig de què es publicuessin. I com

que varen mereixer tot seguit l'aprovació del Director, i com que, al mateix temps resultaven d'actualitat i estaven escrites amb certa traça i discreció, no hi hagué més remei que acceptar-les, segons els desitjos i assentiments de tots. No tenien títol, això, però, no era cap obstacle; i aviat es convingué que, seguint la moda, el més adequat era posar-hi el nom de «Entreviu d'actualitat» perquè responien i encaixaven a n'aquest precepte característic.

Novament fet el silenci, i com a repàs general, el jove aficionat, tornà a llegir:

«A fi de saber l'autoritzada opinió d'alguns homes representatius de la població, i amb l'objecte d'informar a alguns llegidors referent als temes que a-

vui interessen al públic en general, hem cregut convenient consultar alguns criteris responsables i imparcials, la sinceritat dels quals creiem susceptibles de tenir-se en compte.

La pregunta de rigor era aquesta: Que en penseu de la situació actual, del canvi de coses que s'ha operat recentment i de l'aspecte que van prenent les circumstàncies derivades de la política del nostre país?

El primer a respondre, ha sigut un propietari, home metòdic, ple de seny i molt aferrat a les tradicions

—No sóc amic de disbauxes... —ens ha dit. —No m'agraden les estridències; i per això mateix, considero que de tot el que passa políticament, s'en fa un gra massa. Ens ho prenem molt a la valenta i, a cops de passions desbordades, acabarem per trencar la resclosa i precipitar la ruïna que s'ho emportarà tot. Sinó tenim seny o més ben dit, sinó en tenim els que governen el timó, vindrà l'hora en què no hi serà a temps ningú; i els estralls de l'odi i la rancúnia, destruiran tot el que s'ha guanyat. No soc polític, però goso a dir que la política ens ofegarà i que els polítics, no sempre treballen a favor del poble. Com que no vull significar-me en res, només afegiré que, quan no hi ha el respecte degut a les lleis, els interessos col·lectius perillen, i per tant, perilla el poble. —

El segon a contestar als nostres requeriments, ha sigut un industrial, home modest i confiat, que a còpia d'afanys i economies, ha anat bastint i portant a terme la seva indústria.

—Opino—ens ha dit—que som molts que anem de sorpresa en sorpresa. No crec que ningú es pensés que les coses anessin de la forma que han anat. Segons es veu, ara resulta que encara hi ha qui espera a fer més revolució. Jo em creia que aquest joc, ja ens avia alligonat prou... Però cal... hem de tornar-hi; i amb més empremta, perquè es veu que encara hi ha moltes coses per destruir i, francament, no ho entenc. Podriem tenir treball, el pa assegurat i la família contenta... Però, miri ja veu com van les prediques i, sobretot, ja veu com van les lleis que es van dictant; garrotada seca als que produeixen, vinga fomentar les discòrdies i procurar que ben aviat hi hagi més misèria per falta de treball. Men-

Agricultor, Propietari, Rabassaire

Per què no et prevens per salvar la teva collita contra la Pedregada?

Disparant coets granífugs ESPINÓS et lliuraràs de les tormentes.

O bé assegurant-he a la Caixa Mútua contra les pedregades, la que porta pagades 1.900.000 pessetes, havent cobrat per quotes 2.600.000 i havent assegurat 82.000.000 de capitals.

Informes sense compromís: Agència d'Assegurances «Utesà» - Zurbano, 25 - Sabadell
Representant a Castellar:

Ignasi Mariano Josep - Puig de la Creu, 38

trestant, anem fiant més crèdits, i ja veurem qui cobrarà, i ja veurem de que farem mànegues quan no hi haurà un pa a la post. —

Un obrer intel·ligent, casat i amb bona educació, ens ha respost:

—Ja veureu; amb consciència. Ens prediquen reformes i això sedueix. Jo no crec amb els polítics ni amb la política; però un hom vol prosperar, i es creu que tothora és bona. Ara que, si haig d'ésser franc, jo no em fio de ningú. Tinc les meves creències i vaig a la meua. No m'agraden els uns ni els altres. Em penso que entre tots, el que van, és per adreçar-nos. Canvisi règims?... que us diré?... Tot m'és igual, mentre em guanyi la vida. Tal com van les coses, espero; espero que nosaltres, poc hi sortirem guanyant. Masses teories i massa xibarrí. Soc català i només em preocupa el benestar de Catalunya i dels catalans. El demés, són romanescos—

Un altre obrer, aquest menys intel·ligent i menys ordenat, ha cuitat ha dir-nos:

—Tot va bé. Tractes són tractes. A fora tirans i abaix les tiranies... Jo no sé on són, ni si n'hi han, però diuen que sí. Matem-ho tot d'una vegada i caigui qui caigui, mentre no sigui jo. Diu que tot ha d'ésser nostre; doncs que ens ho donguin d'una vegada. Que si el comunisme, que si el marxisme, o bé el feixisme. A mi amb tot això, el cap em balla. Però, això sí, sóc republicà, dels més republicans i dels més extremes. Treballant menjo, però vull menjar més i vull divertir-me més. Prosperitats?... Està clar que sí; cada dia vull prosperar. De mica en mica, no. Ben depressa i a gambades. Per ara, jo m'ho faig a pans i quan puc a troços. Política?... Burgesos?... Jo ho poguésser ésser... Vull dir que, vaja, jo m'entenc i vaig fent le meua...—

Un pagès dels vius, ens ha dit:

—Fa anys que treballo la terra i visc sense privacions. Ella, perseverant, em proporciona el necessari per viure. La caseta es meua; tinc a demés aviram a dojo, el celler ple i salut per vendre. La família, em va a la fàbrica i no podem pas dir que no prosperem. Però, estic sindicat

i això m'obliga sovint anar en manifestació per aquests móns, amb banderes i cantant cançons que la veritat, no se que signifiquen... Jo sé que amb la política, hi ha perill. Quant n'hi ha, no em moc de casa; que si hi ha tràngols dels grossos, ja s'ho faran. Jo no sóc revolucionari. Només soc agrari, o rebassaire, que no sé encara si es el mateix. Vull dir amb tot, que jo no espero mai pedregades; només espero saó, vingui d'on vingui.—

Un panxacontent, que no cria panxa, però ni té ofici conegut, perquè fa molts anys que no en fa cap, també a volgut dir-li la seva:

A mi no em vingueu amb política. Com que sempre sóc al cafè, em distrec i res més. La dona ja va fent, la família

ja va fent, perquè ells treballen, sabeu?... i jo també vaig fent. En realitat veig que tothom crida, tothom demana i penso que tots deuen tenir raó. Ho escolto tot, m'hi penso una mica, em sembla que si i m'entorno al cafè, que fet i fet, allà tots ens coneixem i anem a la una. No ve d'un «tanto», ni d'una hora. La vida, és la vida; vull dir que tot depèn del joc que un hom juga, o de la sort que un hom té. Per una cosa o altra hi som al món.—

Aquesta consulta, hauria sigut interminable, perquè naturalment, tothom té la seva opinió definida. Hem cregut convenient posar-hi terme ací. No hi fem comentaris; només hem transcrit el que han tingut l'atenció de contestar-nos.

Tots els consultats, part integrant del poble, són gent com cal, boníssima, intel·ligenta i honrada. I com aquests, tots els demés no consultats. Per això, és el nostre, un poble tant digne, tant exemplar, tant pacífic, tant formal».

I aquell jove aficionat a periodista, amb la tranquil·litat de la seva consciència, va deixar les quartilles.

De totes maneres, no creguerem del tot desafortunat indicar-li la conveniència pel que pogués ésser, de procurar-se un bon paraigua.

J. VIVES I BORRELL

TRIBUNA LLIURE

Ressorgiment social?

No hi ha dubte, com molt bé deien unes fulles circulades fa poc temps, el nostre poble viu el moment sindical més intens i profund de la seva vida; és més, salvant els casos colpadors però aïllats de manifesta inconsciència, hipocresia i egoisme que el caciquisme jesuític ha engendrat i conreat a través dels anys i que avui ens deixa per herència perquè poguem entretenir-nos una «miqueta», podríem molt bé qualificar el moment actual d'un magnífic i veritable ressorgiment social; ja que malgrat es dongui exteriorment en aquest aspecte la sensació d'indiferència, en el fons de la consciència de la majoria dels obrers, hi bateguen les ansies renovadores d'emancipació política-social, fenomen que hauran pogut copsar tots els que sentin i visquin d'aprop les lluites per la vida. Ara sols falta, tan en l'aspecte polític com social, trobar els elements precisos responsables, perquè interpretant la voluntat manifestada pel poble d'una fàcil espontània en diverses ocasions, sàpiguen alhora recollir-ho i donar-li forma dintre el marc de les possibilitats locals i arrancar-lo de l'eventual perill que comporta sempre un moviment

esporàdic sense control, que les més de les vegades és aprofitat pels enemics de la classe treballadora.

Seria doncs lamentable que un tan bell despertar no trobés el degut ressò en l'àmbit de les consciències liberals i honrades, ja que és convenient acabar d'una vegada, després de les diverses proves sofermes—i principalment la de les eleccions del 16 de febrer—amb aquell estigma humillant que pesa damunt el poble, el qual consideren encara alguns «señoritos»—per tal d'ofendre'l en la seva dignitat—temorenc, eixorc i servil, com que diguéssim sense ànima.

En quan a la necessitat que tenim els obrers de sindicar-nos, aquesta no és d'ara, hi ha estat sempre. El sindicat en tot moment, ha estat la més ferma garantia que els treballadors poguessin mantenir llur personalitat davant les escomeses del capitalisme i àdhuc el mitjà més eficaç per a la defensa dels seus interessos de classe; és ben segur que si els obrers del nostre poble haguessin estat seriosament organitzats, avui no lamentaríem la inhumana explotació de què són víctimes alguns d'ells, particularment a les cases

Ribas Catà, Trulls (cal betes), ni tampoc el tracte despòtic que reben de certs encarregats, ja que algun d'ells s'ha atribuït les funcions de «negrero» tot i que el seu cognom sigui l'exponent antagònic d'aquest qualificatiu. No és d'estranyar doncs, avui que les circumstàncies són més favorables a la classe treballadora que temps enrera, siguin aprofitades per les mateixes i vulguin plasmar el seu esperit latent en una seriosa, disciplinada i forta organització de classe, malgrat sapiguin per endavant que no tot seran facilitats per a convertir en realitat aquest noble propòsit.

Fatalment havien de sorgir entrebancs—que sens dubte seran salvats—i cosa natural com sempre havien d'ésser alguns obrers de la casa Tolrà que els hi posessin; sortosament, però, aquests no són molts, potser—descomptant els qui creuen pel sol fet de treballar a les fàbriques Tolrà, que tenen una hegemonia damunt els altres obrers de diferents cases, cosa que no els deixa apreciar com cal les injustícies que sofreixen i passen al seu entorn,—trobaríem els més justos per justificar amb els maneigs sempre tèrbols, el sou d'alguns senyors que es troben situats en lloc de privilegi.

Una de les raons—més bé podríem dir-ne pretext—que addueixen certs obrers per defugir—sens dubte—la momentània responsabilitat de sindicar-se, és el procés de la vaga de l'any 18. Qualsevol que no hagi viscut aquell conflicte, en sentir-ne parlar segons qui, creuran que uns vius, abusant de l'estat semi-inconscient en què es trobava el poble aleshores, varen llançar-lo a una perillosa aventura tan sols per a satisfer llurs ambicions i conveniències; però, si bé, en el fons hi ha quelcom de veritat en això, la realitat és una altra, com fàcilment es pot demostrar. En l'època que descrivim, la majoria de potències Europees, es trobaven en guerra des de feia quatre anys. Espanya, que es mantenia neutral, li permetia això a fabricar i exportar als països bel·ligerants, matèries que cobraven els Industrials i Agricultors a preus molt elevats, cosa que va repercutir com és natural en el comerç interior del nostre poble, encarint els queviures d'una manera considerable; si tenim en compte que els patrons—malgrat enriquir-se amb la sang del poble,—pagaven la mà d'obra encara al mateix preu d'abans, queden justificats, doncs, els conflictes obrers que va haver-hi i molt més el de la casa Tolrà, on els obrers cobraven normalment 35 pessetes quinzenals, en una jornada més llarga que moltes altres fàbriques. Aquest, és doncs, l'origen del conflicte que els treballadors de dita casa van sostenir dignament 16 setmanes, logrant unes millores,

BRI

Una rosa en cada galta,
que dona bo de mirar.
Quan al parc et veig, formosa
el meu cor, vers al teu va.

I segueixo tes petjades,
i a la sorra de jardí
hi neixen floretes blanques
com per un encant diví.

Una rosa en cada galta.
Quin encís primaveral!
Ets Amor el goig de l'ànima.
Qui no el canta solemnia?

EMILI GRAELLS CASTELLS

que si bé no eren les demanades, al cap d'un any ja havien recuperat tot el perdut en el conflicte.

Es corrent quan es parla de les incidències d'aquella vaga, esmentar el mot traïdors dedicat a uns individus que avui ocupen llocs privilegiats; però convenint que això sigui cert, no és just fer-ho servir d'esquer com fan alguns per no sindicar-se. En tot moment, dintre les organitzacions obreres procuren infiltrar-s'hi elements tèrbols per a sembrar-hi el confusionisme; saben prou bé els patrons l'efecte depriment que opera en la consciència de les masses, la sospita de què puguin ésser enganyades pels homes que han disposat llur confiança. Amb aquest fi, quan no troben «Judas» que els facin el joc dintre l'organització, apel·len a les armes més innobles per a crear-ne d'imaginari, procurant-se l'ajut funest de quatre cretins que al marge de la mateixa, escampin les fantasies més inverosímils i difamin el bon nom dels homes que per llur actuació siguin una garantia per a defensar amb enteresa les nobles i justes reivindicacions proletàries.

Es per això molt convenient estar alerta sempre i no deixar-se caure en cap parany, mantenint a tothora un estret contacte entre els components dels sindicats, es digui C. N. T. o U. G. T.; és segur que si els obrers de la casa Tolrà, en

Un Fokoil

que val 21 pessetes

i gasta 2 cèntims per hora, és prou per atendre a tota una família

Vegeu models i demostracions a casa del representant

Mateu Grau Dr. Rovira, 3

CASTELLARENCSS!!!

SUBSCRIVIU-VOS A «LA FARGA»

el conflicte esmentat haguessin tingut prou enteresa i no haguessin fet aquell present estafalari dels carnets del sindicat quan va casar-se l'hereu, avui no es parlaria de traïcions, ni lamentaríem la injusta selecció d'un bon nombre d'obers, ni les conseqüències posteriors plasmades—sense altres—en aquell acomiadament d'una obrera per casar-se lliurement i en aquella fatídica i vergonyosa jornada de les aigües—i en fi,—per què seguir enumerant altres fets recents? Ocasí tindrem de parlar del 6 d'octubre amb les seves repercussions locals, de les coaccions, dels exabruptes i de tot allò que alguns senyors enroigiran al trobar-se descoberts. Mentrestant, però, els treballadors tenim l'obligació d'unir-nos i lluitar; primer, perquè tenim dret a un tracte més humà i un millor benestar, i segon, perquè és deure nostre pensant en les generacions futures, enderrocar la societat actual i canviar-la per una altra on les injustícies no tinguin la més remota possibilitat d'existir.

VALENTÍ BUXADÉ

Notes de Redacció:

- 1.ª La Redacció no es fa solidària dels articles d'aquesta secció; d'ells en seran únicament responsables llurs autors.
- 2.ª Els originals no seran retornats i hauran d'anar signats.

●● ESPORTIVES ●●

FUTBOL

CASTELLAR F. C. —1—

BARCELONA (reserva) —2—

El dia primer de maig, tingué lloc en el nostre camp, un partit amistós entre el reserva del Barcelona i l'onze local, el qual per la seva importància, fou reconegut per l'afició en general, el partit màxim en què compta l'història del nostre Club.

El Barcelona, presentà un onze àgil, ràpid i ensinestrat. El Castellar, per la seva part, contrarestà el joc de l'adversari i en moltes vegades el superà.

Comença el partit enmig de gran expectació per a veure si els propietaris donen la sensació d'ésser un equip capaç per un equip de la categoria que presenta el Barcelona.

Efectivament és així. S'inicia el joc i tot seguit anotem en una avançada de l'equip blau-grana, un conjunt meravellós, els quals, en llur avançada, donen lloc a la defensa local que intervingui amb gran dificultat per allunyar el perill. El Castellar no volent quedar a menys, també fa amb molta compenetració diverses combinacions molt interessants, car donen la sensació que han sortit al camp disposats a partir-se el pit per tal d'obtenir la victòria.

En una impetuosa avançada, Batlle, en forma magnífica cedeix la pilota a Montfort, aquest en una de les seves característiques escapades, s'interna i sobre la marxa empalma un xut formidable, que quan Llorens estava batut, la pilota topà al travessar, acudint per allunyar el perill Roig, qui impulsà el cuiró dintre el seu propi marc, al moment que Nieto, assegura la jugada.

Es posa novament la pilota en joc i el Castellar avança encoratjat pel gol obtingut. Llorens, amb estil de porter de primera categoria, ens brinda una parada supèrbia, llençant-se als peus de Carreras, quan aquest es disposava a xutar.

Continuen amb gran entusiasme els locals atacant i altra vegada el gran Llorens, als peus de Carreras. El públic que a més d'ésser castellarenc és barcelonista, aplaudeix frenèticament la jugada.

El Barcelona, segueix fornint jugades de gran mestria i bona qualitat, veient-se obligat a posar en joc tota la tècnica i tot l'esforç per aturar la tenaç ofensiva local. En els últims moments del primer temps, els visitants dominen la situació, àdhuc creïem que el resultat s'hauria anivellat, acabant el primer temps amb el resultat d'un a zero.

En reprendre's el joc en el segon temps, els locals continuen la lluita amb els mateixos ànims. Ataquen novament, però Llorenç, molt àgil anul·la tots els esforços de la davantera local. Contraataca el Barcelona i les seves avançades queden frustades davant la muralla Catafau-Vives, que desenvolupen una labor digna i eficaç.

El Barcelona, pressiona intensament, en un esforç sobrenatural per tal de deixar a bon lloc el nom del Barcelona. Ataca el Barcelona amb molta freqüència i Piñot detura un potent xut d'Estrada.

La lluita segueix en cada moment més viva. El Castellar inicia un nou avanç, Montfort, recull una passada, s'interna perillosament que Aubach, talla en una jugada violenta, que l'àrbitre castiga. Tira la falta Montfort, que entrega a Carreras, aquest envia per alt i Llorens molt segur atura i repel·leix.

Segueix l'atac local amb insistència. Fernández I heroic, de la ratlla mitja serveix constantment a la davantera. L'equip blau-grana fa un esforç i Pasqual en claríssim «orsay» obté el gol de l'empat.

Màquines de sulfatar i d'ensofrar BACCHUS les trobareu a la Llauneria

M. Rovira - MAJOR, 49
TELEFON 20

Castellarencs: Anuncieu a LA FARGA

Els jugadors protesten per la jugada, però l'àrbitre no ho enten així i concedeix el gol.

Aquesta jugada ha deixat l'equip local un xic desconcertat que és aprofitat per Amorós, per obtenir el segon gol. El Castellar és llença furios a l'atac obligant a Llorens a fer una sortida molt compromesa. El partit toca a la fi i el Castellar ataca amb insistència i Carreras envia un xut a mitja alçaria que Llorens en un magnífic «plougeon» ens fa la millor jugada de la tarda i acaba el partit. L'àrbitre senyor Sorolla fou parcial.

MARIAN VENTURA

NOTICIARI

TEATRE

Demà dissabte, a les 9 de la nit, actuarà en el teatre del Sindicat Agrícola Harmonia, la Companyia Artística de Sabadell, que dirigeix Jaume Cunillé, posant en escena les peces «Un tros d'home» i «A casa la modista», així com també i com a base de programa, varies cançons.

El diumenge, a dos quarts de cinc, en l'escenari de l'Ateneu Castellarenc, la Companyia còmica del Teatre Victòria de Barcelona i que dirigeix el primer actor Alexandre Nolla, representarà l'obra «La meva dona, la teva i la de l'altre».

LES LLICENCIES DE RADIO

Advertim novament a tots aquells posseïdors d'aparells receptors de ràdio, que encara no s'hagin procurat de la llicència d'ús d'aparell, que ha estat donada una darrera pròrroga per adquirir-les que finirà el dia 15 del mes que som.

Els interessats poden dirigir-se a les Oficines de l'Ajuntament on els serà facilitada l'esmentada llicència.

D'INTERES A TOTS

ELS AFICIONATS ALS ESCACS

Demà dissabte, a les nou de la nit i en una dependència del Cafè «Trink-Hall», cedit desinteressadament pel senyor Tort, tindrà lloc una reunió, a la qual hi són invitats tots els escaquistes castellarencs i tots els que sentin vocació per aquest noble joc.

Aquesta reunió, convocada per varis entusiastes, va encaminada a poder deixar formada a Castellar, una Agrupació Escaquística, per qual motiu, és necessària la presència de tots, a fi i efecte de poder arrenjar obra positiva.

CONCURS INTERNACIONAL DE RADIOTELEFONIA

Ens enterem que en el concurs Internacional de Radiotelefonía per a aficionats a l'emissió organitzat per l'Agrupació Catalana de Radioemissors de Barcelona, que s'està celebrant, hi pren part el nostre amic entusiasta aficionat local senyor Modest Mabras.

Des d'aquestes ratlles encoratgem a l'amic Mabras, bo i desitjant-li que engrany aconsegueixi un dels primers llocs

de l'esmentat Concurs, tota vegada que pot tenir l'esperança d'arribar-hi si tenim en consideració la bona puntuació assolida l'any passat.

PRESA DE POSSESSIO

Amb motiu d'haver estat nomenat Cap de les Forces de Mossos d'Esquadra d'aquesta població i com a capçalera d'aquella Esquadra, el passat dissabte, estigué a la Casa Consistorial complimentant a les Autoritats el Tinent senyor Pere Canals Bosch.

Des d'aquestes pàgines donem la benvinguda al senyor Canals, bo i desitjant-li que la seva estada entre nosaltres li sigui ben agradosa i l'encert necessari en l'exercici del seu càrrec.

Des d'aquestes ratlles donem la benvinguda al senyor Canals, bo i desitjant-li que la seva estada entre nosaltres li sigui ben agradosa i l'encert necessari en l'exercici del seu càrrec.

NAIXEMENT

Dia 2.—Miquel Sotos Clapés, fill de Cándid i de Carme.

L'enhorabona als pares i llurs famílies

CASAMENTS

Dia 3.—Emili Campàs Artigas amb Eurica Rocavert Germà.

Dia 6.—Antoni Montes Alsina amb Eurica Oliveras Rocavert.

Desitgem als novells esposos tota mena de felicitats.

PLA DE CASAMENT

Al tauler d'edictes corresponent al Jutjat municipal, hi trobem fixat un pla de casament entre Josep Vilaplana Borràs, veí de Sant Antolí, amb Antònia Vilaplana Criach, veïna de la present.

DEFUNCIO

Dia 30 d'abril.—Maria Colomer Ninou, casada, de 65 anys.

La nostra més sentida condolença a tots els seus familiars.

Per a portes, Mobles i Funerària, recordeu sempre la FUSTERIA de Bartomeu Gelis - Centre, 12

—CASA PER VENDRE, situada al carrer Nou. Preu: 4.000 ptes. Informaran Passeg, 25.

—AGRICULTORS! Assegureu vostres collites contra la pedregada a "L'ABEILLE" Representant en aquesta població: Amadeu Germà, Prat de la Riba, 4.

—RADIO SABADELL, sol·licita representant en aquesta població. Per detalls dirigir-se a aquesta Administració.

—ES VEN màquina francesa de sulfatar, així com també botes i bancs. Raó: Puig de la Creu, 6.